

ਖਾਲਸਾ ਉਸਤਤਿ
(ਪੰਡਿਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਲਾਹੌਰੀ)

ਖਾਲਸਾ ਉਸਤਤਿ

(ਪੰਡਿਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਲਾਹੌਰੀ)

ਦੈਵੀ ਗੁਨ ਦੇਵ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਬਚਾਵੈ ਬੇਗ
 ਸੁੰਭ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੇ ਬਿਦਾਰੈ ਸੁੰਭਦਾਰਾ^੧ ਸੀ
 ਦਾਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਸੁਰਾਹੀ ਸੀ ਪਯੂਖ^੨ ਪੂਰੀ
 ਤਾਂਬੇ ਚੀਤ ਸਯਾਹੀ ਕੇ ਇਲਾਹੀ ਖਾਕ ਪਾਰਾ ਸੀ
 ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਸਾਂਪਨ ਕੇ ਝਾਪਨ ਕੇ ਜਾਪਨ ਸੀ
 ਪਾਪ ਕਲਾ ਕਾਂਪਨ ਕੇ ਭਾਰੀ ਦਾਂਤ ਆਰਾ ਸੀ
 ਕਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਜਾਪੂਤਨ^੩ ਕੇ ਕਾਟਬੇ ਕੇ
 ਸਿਖੀ ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੀ ਸੋ ਤਿੱਖੀ ਤੇਗ ਧਾਰਾ ਸੀ।੧।
 ਸਿਖੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ਭਾਨੁ
 ਕੇਸ ਸੀਸ ਰਾਈ ਲੀਨ ਤਿਖੀ ਤੇਗ ਤੀਰ ਸੀ
 ਉਚੀ ਤੋਂ ਸੁਮੇਰ ਸੀ ਸੁ ਹੀਰਨ ਸੀ ਧੌਲ ਪੀਨ
 ਸੀਤਲ ਹਿਮਾਲਯ ਸੀ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਪਟੀਰ^੪ ਸੀ
 ਫੂਲੈ ਹੈ ਬਸੰਤ ਸੀ ਅਨੰਤ ਸੀ ਚਿਤਈਸ
 ਕਾਮਦਾ ਭਵਾਨੀ ਸੀ ਅਲੇਪ ਹੈ ਸਮੀਰ ਸੀ
 ਗੰਗਾ ਸੀ ਪੁਨੀਤ ਭਾਰੀ ਸਿੰਧੁ ਸੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪੂਰੀ
 ਮਾਧੁਰੀ ਪਿਯੂਖ ਸੀ ਸੁਹਾਨੀ ਧੇਨੁ ਛੀਰ ਸੀ।੨।
 ਸਿਖੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੀਨ ਪਾਤਕੀ^੫ ਪੁਨੀਤ ਚੀਤ
 ਕੇਤੇ ਹੀ ਕਲੰਕ ਪੰਕ ਅੰਕ ਮੈਲੇ ਪੈ ਗਏ
 ਥਾਕੇ ਜਨਮਾਂਤਰ ਕੇ ਜੀਵ ਜੇ ਵਿਕਾਰੀ ਨੀਚ
 ਆਛੇ ਨਿਜਾਨੰਦ ਜੋ ਪ੍ਰਯੋਕ^੬ ਸੇਜ ਸੈ ਗਏ
 ਸਯਾਰਨ ਤੇ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਕੂਕਰ ਤੇ ਨੰਦੀ ਵੇਸ
 ਰਾਸਭ ਤੇ ਬਾਜੀ^੭ ਹੈ ਖਰੋਸ ਦ੍ਰੈਸ ਖੈ ਗਏ

ਸਾਕ ਸੇ ਸਰੋਜ ਹੂਏ ਆਕ ਸੇ ਮਦਾਰਾ ਹੂਏ
ਖਾਕ ਸੇਂ ਸੁਮੇਰ ਹੂਏ, ਕਾਕ ਹੰਸ ਚੈ ਗਏ।੩।

ਸ਼੍ਰੋਯਾ

ਗੁਰਸਿਖਨ ਕੀ ਇਹ ਗੀਤਿ ਭਲੀ, ਛਰਤੇ ਰਹਤੇ ਕਰਤੇ ਅਘ ਹਾਨੀ
ਛਪਤੇ ਜਗ ਤੇ ਜਪਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ, ਢਪਤੇ ਗੁਨ ਕੋ ਤਪਤੇ ਨ ਅਮਾਨੀ
ਕਲਤੇ ਖਲਤੇ ਪਲਤੇ ਟਲਤੇ, ਚਲਤੇ ਛਲਤੇ ਢਲਤੇ ਜਸ ਪਾਨੀ
ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਧਨ ਤੇ ਭਨਤੇ, ਸੁਨਤੇ ਗੁਨਤੇ ਸਦਹੀ ਗੁਰਬਾਨੀ।੪।
ਜਬ ਲੋਂ ਤਨ ਪਾਛਲ ਰੈਨ ਜਗੈ, ਗੁਰਨਾਮ ਸਨਾਨ ਸੁਦਾਨ ਕਰੈਂ
ਅਤਿ ਨਿਮ੍ਰਤ ਬੋਲਤ ਮੀਠ ਮਧੂ, ਕਬਹੂੰ ਨ ਮ੍ਰਿਖਾ ਮੁਖ ਬੈਨ ਰਹੈਂ
ਤੁਛ ਨੀਂਦ ਅਹਾਰ ਵਿਹਾਰ ਜਿਤੋ, ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲ ਅਮਾਨ ਕਰੈਂ
ਅਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕੇ ਪਗ ਪੈ, ਸਭ ਰੰਕ ਸੁਰਾਸੁਰ ਸੀਸ ਧਰੈਂ।੫।

ਪੰਡਿਤ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਚਿਰਕਾਲ ਲਾਹੌਰ ਰਹਿ ਕੇ ਸਿਖ ਰਾਜ ਦਾ
ਚਮਕਦਾ ਸੂਰਜ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਸਿਖ ਫੌਜਾਂ
ਦੀਆਂ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗਲੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਆਮ ਸੁਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ
ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਵਿਦਵਾਨ ਕਵੀ ਉਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਪਾਇਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਸਿੰਘ-ਚਰਿਤ੍ਰ ਦਾ ਦੁਸ਼ਟ-ਦਮਨ ਅਤੇ ਦੀਨਬੰਧੂ ਚਿਤ੍ਰ ਪਰਗਟ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਿਯ ਕੋਮਲ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹਠੀ, ਧ੍ਰਿਤਵੰਤ ਲਖੈਂ ਸਬ ਕੋ ਨਿਜ ਭਾਈ
ਮਤਿ ਸੰਤ ਪਿਪਾਸ ਛੁਧਾ ਜਿਤ ਜੇ, ਸੁਰਭੀ ਪਲ ਜਾਨਤ ਚੀਜ਼ ਪਰਾਈ
ਤ੍ਰਿਯ ਛੁਦ੍ਰ ਸੁਤਾ ਤੁਲ ਚੈ ਭਗਨੀ, ਬ੍ਰਿਧ ਕੋ ਮਨ ਮਾਨਤ ਹੈ ਮਮ ਮਾਈ
ਕਲ ਹੰਸਨ ਕੇ ਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ, ਸਿਖ ਹੋਂ ਤਿਨ ਪੈ ਸਦ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈ।੬।

ਕਬਿੱਤ

ਦੇਸਨ ਕੇ ਦੇਸ ਕੇਤੇ ਤੇਜ ਸੋਂ ਲਗਾਯ ਪਾਇੰ
ਆਰਯ ਮਲੇਛਨ ਕੇ ਪੂਜ ਜੇ ਬੁਕਾਏ ਹੈਂ
ਸਾਤਮੇ ਪਤਾਲ ਸੋਂ ਬਿਕੁੰਠ ਲੋਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਬੀਚ
ਅਪਨੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੈ ਪ੍ਰਮੋਦ ਕੈ ਸਿਧਾਏ ਹੈਂ
ਮਾਤੋ ਦੀਪ ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੈ ਪਖੰਡ ਦੰਭ
ਆਦਿ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦ ਮੈਂ ਅਸੰਖ ਲੋਕ ਲਾਏ ਹੈਂ
ਦੈ ਕੈ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਂਤਕੀ ਨਿਵਾਰਕੈ ਕਲੇਸ਼ ਸਿੰਘ
ਏਕ ਹੀ ਅਕਾਲ ਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਧਯਾਏ ਹੈਂ।੭।
ਪ੍ਰਾਤ ਹੀ ਪਿਯੂਖ ਸਮੈਂ ਗਾਤ ਕੋ ਪੁਨੀਤ ਕੀਨ
ਚੀਤ ਕੋ ਨ ਜਾਨ ਦੇਤ ਨੈਕਹੂੰ ਵਿਕਾਰ ਮੈਂ

ਆਸਨ ਕੋ ਸਾਧਕੈ ਅਰਾਧਕੈ ਅਗਾਧ ਮੀਤ
 ਬਾਧ ਕੈ ਉਪਾਧਿ ਕੋ ਸਮਾਧਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਮੈਂ
 ਬਾਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸੋ ਚਿਤਾਰੈ ਚਾਰ
 ਕੰਜ^੧ ਜਯੋਂ ਅਲੇਪ ਹੈ ਸਰੀਰ ਜੋ ਵਿਹਾਰ ਮੈਂ
 ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਉਦਾਰਤਾਈ ਭਾਵਨਾ ਅਕਾਲ ਪੰਥ
 ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕੋਂ ਜੁਹਾਰੋ^੨ ਵਾਰ ਵਾਰ ਮੈਂ।੮।
 ਪੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਐਸੇ
 ਯਾ ਮੈਂ ਭੋਗ ਮੋਛ ਕੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਲੀਜੀਯਤ ਹੈ
 ਆਛੋ ਬਿਸਰਾਮ ਐ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਨੋ ਯਾਮ^੩ ਸੁਧਾ
 ਈਸ਼ੁਰ ਕੋ ਨਾਮ ਸਦਾ ਕਾਮ ਕੀਜੀਯਤ ਹੈ
 ਕਾਹੂੰ ਕੀ ਨ ਕਾਨ ਰੰਕ ਭੂਪਤੀ ਸਮਾਨ ਏਕ
 ਨੈਕੁ ਨ ਗੁਮਾਨ ਮੀਠ ਬੋਲ ਜੀਜੀਯਤ ਹੈ
 ਦਾਰਦੀ ਨਿਰਾਸਨ ਕੋ ਦੀਨਨ ਕੇ ਦਾਜਨ ਕੋ
 ਭੂਖਨ ਕੋ ਪਯਾਸਨ ਕੋ ਮਾਨ ਦੀਜੀਯਤ ਹੈ।੯।
 ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕੋ ਛਬੀਲੋ ਛੈਲ
 ਕਾਮਨੀ ਕੁਰੰਗਨੈਨੀ ਜਾਨਹਿ ਨੰਦ ਲਾਲ^੪ ਹੈ
 ਗਯਾਨੀ ਅਵਧੂਤ ਜਾਨੈ ਨਾਥ ਜੂ ਸਪ੍ਰੁਤ ਜਾਨੈ
 ਮੇਧਾ ਪੁਰਹੂਤ^੫ ਜਾਨੈ ਨਯਾਯ ਮੈਂ ਮਰਾਲ ਹੈ
 ਦੌਲਤੀ ਧਨੇਸ਼ ਜਾਨੈ ਪੰਡਿਤ ਗਨੇਸ਼ ਜਾਨੈ
 ਭੀਰਵੰਤ ਸ਼ੇਸ ਜਾਨੈ ਰਾਗੀ ਰਾਗਮਾਲ ਹੈ
 ਰੋਗੀ ਤੋਂ ਹਕੀਮ ਜਾਨੈ ਦੇਵਤ ਕਦੀਮ ਜਾਨੈ
 ਜੋਧੇ ਭੀਮ ਜਾਨੈ ਐ ਗਨੀਮ^੬ ਜਾਨੈ ਕਾਲ ਹੈ।੧੦।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਕੋ ਇਹ
 ਲਾਡਲੋ ਛਬੀਲੋ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਅਨੰਤ ਹੈ
 ਉਜਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਸੁ ਮੂਰਤਿ ਬਿਰਾਜੇ ਚਾਰੁ
 ਰਾਜਸੀ ਵਿਹਾਰ ਚੀਤ ਸ਼ਾਂਤਿਕੀ ਲਸੰਤ ਹੈ
 ਔਰ ਜੋਈ ਦੇਖੀਏ ਮਲੇਛਨ ਕੇ ਝੁੰਡ ਭਾਰੇ
 ਤਾਂ ਕੋ ਰੰਗ ਭੂਮਿਕਾ ਛਿਨੇਕ ਮੈਂ ਦਲੰਤ ਹੈ
 ਅੰਧਕਾਰ ਟਾਰਬੇ ਕੋ ਦੁੱਜਨ ਕੇ ਮਾਰਬੇ ਕੋ
 ਮਾਰਤੰਡ^੭ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਨਾਮ ਖਯਾਤਿਵੰਤ^੮ ਹੈ।੧੧।
 ਯਾਂਕੀ ਪਾਰਜਾਤ^੯ ਸੀ ਛਬੀਲੀ ਹੈ ਅਨੰਤ ਸ਼ੋਭ
 ਔਰ ਭੇਖ ਭਾਸੈਂ ਜਯੋਂ ਕਰੀਰ ਝੂਰੇ ਫਾਲਸਾ

੧. ਕਮਲ। ੨. ਨਮਸਕਾਰ। ੩. ਪਹਿਰ। ੪. ਕਾਨ੍ਹ। ੫. ਇੰਦ੍ਰ। ੬. ਵੈਰੀ। ੭. ਸੂਰਜ।
 ੮. ਮਸ਼ਹੂਰ। ੯. ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ।

ਜੇਈ ਨੀਚ ਪਾਤਕੀ ਐ ਘਾਤਕੀ ਗਰੀਬ ਧੇਨੂ
ਐਸੇ ਜੇ ਗਨੀਮ ਤੇ ਨਿਹਾਰੈਂ ਭੀਮ ਕਾਲ ਸਾ
ਦਾਰਦੀ ਦੁਖਾਰੇ ਦੀਨ ਆਵੈਂ ਜੋ ਸਮੀਪ ਯਾਂਕੇ
ਵਾਂਕੀ ਤੋ ਛਿਨੇਕ ਹੂੰ ਮੈਂ ਧੂਰੇ ਪੁੰਜ ਲਾਲਸਾ
ਵੇਦ ਕੇ ਨਿਖੇਧੀ ਭੇਦਵਾਦੀ ਜੇ ਉਪਾਧੀ ਮੂਲ
ਵਾਂਕੇ ਦੰਡ ਦੈਬੇ ਕੋ ਏ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ।੧੨।
ਵੈਰੀ ਮ੍ਰਿਗ ਝੁੰਡਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਵਿਰਾਜੈਂ ਸਿੰਘ
ਲਾਜੈਂ ਪਾਕਸਾਸਨਾ ਸੇ ਭਾਜੈਂ ਤੇਜ ਭਾਲ ਕੇ
ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੱਛ ਲੱਛ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਸੁੱਛ
ਰੱਛਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅੱਛ ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਕੇ
ਆਸ਼ਕ ਹੈਂ ਗੁਨੀ ਪੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭਾਰੇ
ਸੰਤ ਪੈ ਨਿਵਾਸਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਦੁਕਾਲ ਕੇ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਮਾਲਕ ਐ ਪਾਲਕ ਹੈਂ ਦੀਨਨ ਕੇ
ਗਾਲਕ ਗਨੀਮਨ ਕੇ ਬਾਲਕ ਅਕਾਲ ਕੇ।੧੩।
ਆਠੋ ਯਾਮਾ ਰਾਬ ਰਾਖੈਂ ਤੇਜ ਸਮਸ਼ੇਰਨ ਪੈ
ਦੁੱਜਨ ਬਟੋਰਨ ਪੈ ਧਾਵੈਂ ਬੇਗ ਬਾਜ਼ ਕੇ
ਭੂਪਨ ਕੇ ਭੂਪ ਰੂਪ ਕਾਮ ਸੇ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ
ਆਛੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਕੇ ਬਨਾਏ ਖੂਬ ਸਾਜਕੇ
ਗਯਾਨੀ ਮਿਥਲੇਸ਼ਾ ਹੂੰ ਤੇ ਬੇਸ ਐ ਮਹੇਸ਼ ਧਯਾਨੀ
ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਦਾਨੀ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਸਮਾਜ ਕੇ
ਏਈ ਰਛਵਾਰੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਸੁਮੀਤ ਭਾਰੇ
ਪਯਾਰੇ ਗੁਰੂ ਬਾਨੀ ਕੇ ਦੁਲਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ।੧੪।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੇ ਖਾਲਸੇ ਸੁਪ੍ਰਤ ਪਯਾਰੇ
ਸੋਭਤੇ ਸੁ ਬਾਰੇ ਫੂਲ ਕੈਧੋਂ ਹੈ ਬਸੰਤ ਕੇ
ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਭ ਚਾਪੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਤੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਭਾਨੁ^੧
ਥਾਪੀ ਹੈਂ ਗਨੀਮ ਜੰਗ ਨਾਮੀ ਭੂਮਿ ਕੰਤ ਕੇ
ਪਾਪੀ ਸਾਂਧ ਝੁੰਡ ਪੈ ਕਲਾਪੀ ਹੈ ਅਮਾਪੀ ਸ਼ਾਂਤਿ
ਤਾਪੀ ਨ ਕਦਾਪੀ ਬੋਲ ਦਯੋਸਾ^੨ ਜਯੋਂ ਹਿੰਮਤ ਕੇ
ਥਾਪੀ ਹੈਂ ਪਰਪੁੰਨ ਕੇ ਅਲਾਪੀ ਹੈਂ ਸੁ ਬਾਨੀ ਨਾਥ
ਜਾਪੀ ਨਾਮ ਈਸ ਕੇ, ਮਿਲਾਪੀ ਸਾਧੁ ਸੰਤ ਕੇ।੧੫।
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨਾਥ ਖਾਲਸੈ ਬਨਾਯੋ ਬੇਸ
ਯਾਂਕੇ ਦੇਖਿ ਦੁੱਜਨ ਤੜਾਕ ਹੀਯੇ ਛਾਟਤੇ

ਨੈਸਕੋਂ ਨਿਹਾਰੈਂ ਜੋ ਉਘਾਰੈ ਸੀਸ ਕੋਈ ਰਿਪੁ
 ਮਾਰੇ ਔ ਬਕਾਰੇ ਭਾਰੇ ਵਾਂਕੋ ਭੀਮ ਡਾਟਤੇ
 ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਬੁਲਾਇ ਫਤੇ
 ਗਾਜਕੈ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਬੇਸੁਮਾਰ ਜੰਗ ਠਾਟਤੇ
 ਸੰਤਨ ਕੇ ਸ਼ੋਕ ਧੇਨੁ ਦੀਨਨ ਕੇ ਦੂਖ ਸਾਰੇ
 ਬੇਗ ਸੇ ਮਲੇਛ ਮੂੰਡ ਸੰਗਹੀ ਜੋ ਕਾਟਤੇ।੧੬।
 ਸਾਤੋਂ ਹੀ ਵਲਾਯਤ ਕੀ ਬੀਚ ਮੈਂ ਮਲੇਛ ਜੋਈ
 ਢੀਲੇ ਬੰਦ ਹੂਯੇ ਮਾਨੇ ਮੂਏ ਹੈਂ ਮਸਾਨ ਮੈਂ
 ਔਰ ਜੁ ਗਨੀਮਨੀ ਕੇ ਉਂਡਨ ਕੇ ਉਂਡ ਭਾਰੇ।
 ਕਾਂਪਤੇ ਸਭੀਤ ਚੀਤ ਖਾਨ ਮੈਂ ਨ ਪਾਨ ਮੈਂ
 'ਹਾਯ ਹਾਯ ਹਾਯ ਕੈਸੇ ਹੋਯਗੇ ਹਮਾਰੇ ਹਾਲ'
 ਐਸੇ ਬੋਲ, ਪੀਅਰੇ ਗਾਤ ਹੋਸ਼ ਨ ਟਿਕਾਨ ਮੈਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਸੁ ਪੰਥ ਵਾਂਕੀ
 ਸੁਨੀ ਜੋ ਚਢਾਈ ਕੀ ਅਵਾਈ^੧ ਖੁਬ ਕਾਨ ਮੈਂ।੧੭।

ਘਨਾਛਰੀ

ਭਾਰੀ ਹਲਚਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਮੇਂ ਅਖੰਡ ਹੋਤ
 ਰੁਦ੍ਰ^੨ ਗਰੇ ਤੇ ਮੁੰਡ ਮਾਲਿਕਾ ਖਸਕ ਜਾਤ
 ਧਰਾ ਧਰ ਧੂਲੀ ਧੁਕ ਧਰਨੀ ਧਸਕ ਜਾਤ
 ਸ਼ੇਸ਼ ਕੇ ਸਹਸ੍ਰ ਫਨ ਮੁਰਕ ਮਸਕ ਜਾਤ
 ਛਿਤ ਮੈਂ ਮਲੇਛਨ ਕੀ ਛੂਹਨੀ^੩ ਛਿਨੇਕ ਛਾਰ
 ਮੇਰੁ ਕੇ ਸਿਖਰ ਪਰ ਦੇਵਤਾ ਸਸਕ ਜਾਤ
 ਏਕ ਹੂੰ ਸੁ ਖਾਲਸ ਕੇ ਮਯਾਨ ਤੇ ਉਛਰ ਕਰਿ
 ਨੈਸਕੁ ਨਿਸਰਿ ਸ਼ਮਸੇਰ ਜੋ ਲਸ਼ਕ ਜਾਤ।੧੮।
 ਧਾਵੈ ਤੇਜ ਤੇਗੇ ਧੂਰ, ਖਾਲਸੇ ਸੁ ਜੋਧੇ ਸਿੰਘ
 ਛੋਭ ਕੈ ਗਨੀਮ ਗੋਲ ਘਾਵੈ ਭੀਮ ਜੁੱਟ ਜੁੱਟ
 ਛੜੀ ਉਂਡ ਛੜ੍ਹਨ ਕੇ ਤੋੜਤੇ ਝਟਾਕ ਤੁੰਡ
 ਚਿਤ੍ਰਨ ਸੇ ਭਾਗਤੇ ਪਹਾੜੀ ਜੰਗ ਹੁੱਟ ਹੁੱਟ
 ਮੁਗਲ ਮਤੰਗ^੪ ਕੇ ਮੁੰਡ ਕੇ ਮਰੋੜੈਂ ਮੋੜ;
 ਪਾੜੇ ਸੇ ਪਠਾਨਨ ਕੇ ਪਾੜੈਂ ਪੇਟ ਸੁੱਟ ਸੁੱਟ
 ਸੂਕਰ ਸੇ ਸੱਯਦ ਸੁ ਰੋਝਨ ਸੇ ਸ਼ੇਖਜ਼ਾਦੇ,
 ਵਯਾਘ੍ਰ ਸੇ ਬਲੋਚਨ ਕੀ ਬੋਟੀ ਕਰੈਂ ਕੁੱਟ ਕੁੱਟ।੧੯।
 ਕੇਸਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਬਿਬੇਕੀ ਬੀਰ

ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਬੀਨਾਨੀ ਬੋਲਤੇ ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਕੀ
 ਦੁੱਜਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਤੰਤ ਕਾਤੀ ਸੀ ਕਤਰ ਜਾਤ
 ਮੀਤ ਕੋ ਸੁਹਾਤੀ ਹੈ ਸੁ ਦਾਤੀ ਸੂਖ ਸੇਜ ਕੀ
 ਹੋਰਤੀ ਬਿਸਾਲ ਬੁਧਿ ਭਾਰਤੀ-ਪ੍ਰਮੋਦ ਬੀਚ
 ਕੌਨ ਬਾਤ ਜੋ ਪੈ ਮਤਿ ਛਾਕੈ ਅਮਰੇਸ਼^੧ ਕੀ
 ਹੋਤ ਜਥੈ ਭੇਟ ਤਥੈ ਯਾਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਠਾਟ
 ਲਾਟ ਕੇ ਲਿਲਾਟ^੨ ਮੈਂ ਸੁ ਲਾਟ ਜਗੈ ਤੇਜ ਕੀ।੨੦।
 ਕੀਜੀਏ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਮੋਰੀ ਬਾਤ ਪੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਪਯਾਰੇ।
 ਲੀਜੀਏ ਬਿਚਾਰ ਚੀਤ ਸਾਚ ਮੈਂ ਅਲਾਯੋ ਹੈ।
 ਧਾਵਾ ਲੈ ਖਗੇਸ਼^੩ ਕੋ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਲੀਨ
 ਜੋਰ ਲੈ ਜਮੇਸ਼ ਕੋ ਜਲੇਸ਼^੪ ਗਯਾਨ ਪਾਯੋ ਹੈ
 ਬੈਸ ਲੀਨੀ ਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ ਦਿਨੇਸ਼ ਜੂ ਕੀ ਕਾਂਤਿ ਲੀਨੀ
 ਚਾਤੁਰੀ ਗਨੇਸ਼ ਕੀ ਰਮੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਯੋ ਹੈ
 ਛੀਨ ਕੈ ਧਨੇਸ਼ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਔ ਸੁਰੇਸ਼^੫ ਰਾਜ
 ਦੇਵਨ ਕੇ ਵੇਸ, ਨਾਥ ਪੰਥ ਯਿਹ ਸਜਾਯੋ ਹੈ।੨੧।
 ਐ ਜੂ ਨਾਥ ਪੰਥ ਵੇਸ ਲੀਜੀਐ ਅਸੀਸ ਮੋਰੀ
 ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਚਲਤ ਰਹੁ
 ਪੂਜ ਪੂਜ ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਪਦਾਰਥਿੰਦ
 ਦੁੱਜਨ ਕੇ ਦੀਹ ਦਲ^੬ ਦੰਡ ਦੈ ਦਲਤ ਰਹੁ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋਂ ਗੀਤਿ ਸਬਹੀ ਕੇ ਸੰਗ
 ਦੀਨਨ ਪੈ ਦਯਾਸਿੰਧੁ ਸੰਭੁ ਸੇ ਢਲਤ ਰਹੁ
 ਤੇਜ ਮਾਰਤੰਡ ਸੋਂ ਪ੍ਰਚੰਡ ਊਂਡ ਰਾਜਨ ਪੈ
 ਜੋ ਲੋ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਦਾ ਫੂਲਤ ਫਲੰਤ ਰਹੁ।੨੨।
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਵਿਨੋਦੀ ਨਾਥ
 ਲੈ ਕੈ ਪੰਥ ਗੋਦੀ ਮੈਂ ਲਡਾਵੈ ਜਯੋਂ ਸੁ ਬਾਲਕੋ
 ਦੇਵੈਂ ਮਤਿ ਊਚੀ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਔ ਗਰੀਬੀ ਚਾਲ
 ਦੇਵੈਂ ਪ੍ਰਾਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਨਾਨ ਸੁਧਾ ਤਾਲ ਕੋ
 ਗੀਤਿ ਦੇਵੈਂ ਨੀਤਿ ਦੇਵੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਔ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਦੇਵੈਂ
 ਰਾਗ ਰੰਗ ਗੀਤ ਦੇਵੈਂ ਮੀਤ ਦੇਵੈਂ ਨਾਲ ਕੋ
 ਨਾਮ ਦੇਵੈਂ ਗਾਮ ਦੇਵੈਂ ਦਾਮ ਦੇਵੈਂ ਧਾਮ ਦੇਵੈਂ
 ਸ਼ਾਂਤਕੀ ਸੁ ਬਾਮ^੭ ਦੇਵੈਂ ਏਕ ਏਕ ਲਾਲ ਕੋ।੨੩।
 ਭਾਰੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਸੋ ਚਢਾਈ ਧਾਂਕ ਪੌਸਨ ਕੀ

ਝੁੰਡਨ ਕੀ ਝੂਲਨ ਸੋ ਬੋਲਤੇ ਨਕੀਬ^੧ ਰਹੈ
 ਗਾਲਬ ਗਨੀਮਨ ਕੇ ਗੋਲਨ ਪੈ ਗੋਲੇ ਹਨ
 ਗਜੈ ਗਾਢ ਗਾਢੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵਤੇ ਗਰੀਬ ਰਹੈ
 ਗਾਯਕ ਪ੍ਰਬੀਨ ਵੈਦ ਜੋਤਸ਼ੀ ਮਹੰਤ ਸੰਤ
 ਪੰਡਿਤ ਕਵੀਸ਼ ਮਾਨ ਪਾਵਤੇ ਸਦੀਵ ਰਹੈ
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੇ ਲਾਡਲੇ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ
 ਖਾਲਸੇ ਰੰਗੀਲੇ ਪਯਾਰੇ ਯੇ ਤੋ ਚਿਰੰਜੀਵ ਰਹੈ ॥੨੪॥
 ਵਾਹਨ ਸਿੰਗਾਰੇ ਰਹੈ ਬਾਜਤੇ ਨਗਾਰੇ ਰਹੈ
 ਦੁੱਜਨ ਡਰਾਰੇ ਰਹੈ ਭਾਰੇ ਭੀਮ ਚਾਹ ਕੇ
 ਸੰਗਤੈ ਆਬਾਦ ਰਹੈ ਆਵਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਹੈ
 ਲਾਖੋ ਅਹਿਲਾਦ ਰਹੈ ਦੇਖੀਏ ਉਮਾਹ ਕੇ
 ਗਾਦੀਆਂ ਅਟੱਲ ਰਹੈ ਚੌਂਕੀਆਂ ਅਚੱਲ ਰਹੈ
 ਬੁੰਗੇ ਝਲਾ ਝੱਲ ਰਹੈ ਪੂਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕੇ
 ਲਾਗਤੇ ਦਿਵਾਨ ਰਹੈ ਗਾਵਤੇ ਸੁਜਾਨ ਰਹੈ।
 ਝੂਲਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਹੈ ਸਾਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇ।

(ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਵਿਚੋਂ)